

Práce zkoumá, jak se zpracovává, vykládá a inscenuje vyhnání Němců z Československa v soudobé literatuře a umění. Koncentruje se na dvě centrální otázky: jak se předávají v těchto textech vzpomínky na odsun přes vícero generací a zda či jak jsou odlišné vzpomínky přeložitelné z jedné kultury vzpomínání do druhé. První část dizertace načrtává politické a diskurzivní kontexty českých a německých kultur vzpomínání a jejich dynamiku na základě modelu floating gap Jana Assmanna, resp. Jana Vansiny. V druhé části práce je představeno sedm strategií vzpomínání (dokumentovat, vykládat, vyšetřovat, vystavovat rozkouskované vzpomínky, vzývat/inscenovat trauma, kreslit genealogie, číst v krajinách), s jejichž pomocí autoři reprezentují odsun v literatuře a umění. Třetí část dizertace se koncentruje na problém interkulturní překladovosti vzpomínek a jejich vnitřní dialogičnosti. Jako červená nit se prací vine téma nevyhnutelného spojení vzpomínky a zapomnění, které se spájí a vzájemně vyžadují jak na úrovni literárních textů, tak i na úrovni politiky vzpomínání.